

РЕШЕНИЕ

№ 2377

гр. София, 06.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2015 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8582** по описа за **2014** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 03.07.2014 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 110-ти състав по н.а.х.д. № 7467 / 2012 г. е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 2907 от 05.02.2013 г., издадено от началник „Административно – наказателна дейност” при отдел “Пътна Полиция” при СДВР, с което на Г. Д. Г. по т.1 от НП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 /сто/ лв., на основание чл.179, ал.2, вр.ал.1, т.5, пр.4 от Закона за движение по пътищата за нарушение по чл.25, ал.2 от ЗДвП и по т.2 от НП е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от един месец на основание чл.175, ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б. „в” от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Г. Д. Г., чрез адв. О., с която твърди, че решението е неправилно - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Изложени са съображения за това, че решението е немотивирано и постановено при неизяснена фактическа обстановка, която по отношение на нарушението по чл.25, ал.2 от ЗДвП била установена единствено по свидетелските показания на другото лице, участвало в ПТП, както и че по отношение на второто

нарушение е налице разминаване между квалификацията му между акта и наказателното постановление. Моли решението на СРС да бъде отменено, а с него и издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно нейната допустимост и основателност.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - С.-град, V касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕДУАЛНО ДОПУСТИМА, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Районният съд е събрал необходимите и относими към спора доказателства и въз основа на последната е направил изводи, които настоящият състав споделя. Пред настоящата инстанция не са представени нови от допустимите по чл.219 от АПК писмени доказателства.

Съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

С оглед установената от районния съд фактическа обстановка, и настоящият състав приема за правилен е изводът на СРС, че касаторът е нарушил както разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДвП, така и тази на чл.123, ал.1, т.3, б. „в” от ЗДвП.

И двете нарушения са доказани, като съдът приема аргументите на въззивната инстанция относно обсъждането и кредитирането на писмените доказателства и свидетелските показания, от които се установява както механизма на извършване на пътното транспортно произшествие, така и обстоятелството, че касаторът е напуснал местопроизшествието.

Действително актът за установяване на нарушението е съставен именно по показанията на свидетеля Ж.. Лично това е така, доколкото въпреки, че е участвал в ПТП, съответно свидетелят, другият участник в ПТП, му е направил знак за спре, гонил го е известно време, съответно му е показал през стъклото, че го е снимал, касаторът не е отбил и не е спрял. За да може да се възприеме и неговото становище, то е следвало да изпълни задължението, което законът му вмчменява и да спре на местопроизшествието, а не да бяга. Абсурдно звучи оправданието му, че не бил разбрал, че е участвал в ПТП, при произведения удар между автомобилите, при които страничното огледало се е сгънало и по продължение на автомобила на свидетеля е имало резка от ожулване. Последното неизбежно е било съпроводено с шум, който не

може да не неправи впечатление на водачите и за който свидетелства пред съда Ж.. Показанията на свидетеля Ж. са изключително подборни, ясни и безпротиворечиви. Освен това, те се потвърждават и от показанията на свидетелите Т. и З. относно щетите върху автомобила, които съответстват с механизма на описаното ПТП, предвид което и настоящият състав приема, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДвП.

По отношение на второто нарушение, безспорно по делото е установено, че след като е участвал в ПТП, касаторът не е спрял, за да изпълни задължението си като такъв, да установи какви са щетите, съответно да сигнализира органите на КАТ и да ги изчака, за да съставят двустранен констативен протокол. Съдът приема становището на СРС, че разпоредбата на чл.123, т.3, б. „в” от ЗДвП представлява конкретизация с оглед наличието само на имуществени щети на тази по чл.123, т.1 от ЗДвП, която визира общото задължение на водач на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието, поради което счита, че правото на защите на лицето не е нарушено. На практика и в двата случая, касаторът е следвало да докаже един единствен факт, а именно, че е спрял и изчакал органите на КАТ, което безспорно е установено, че не е така.

Наложените санкция са в рамките определените към датата на нарушенията размери, а и аргументи, свързани с размера им няма в касационната жалба.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен и извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения и относимите обстоятелства, при които са извършени. Налице е съответствие между словесното описание и правната квалификация.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК. С оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.07.2014 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 110-ти състав по н.а.х.д. № 7467 / 2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 2907 от 05.02.2013 г., издадено от началник „Административно – наказателна дейност” при отдел “Пътна Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

